

AGÈNCIA TRIBUTÀRIA DE CATALUNYA

Funció Pública continua enfotent-se'n dels seus treballadors

1. Antecedents

A la reunió de la Mesa General de juliol d'aquest any, es va crear un grup de treball Administració – Sindicats relatiu a mesures de flexibilitat i conciliació de la vida personal i familiar. Després de sis reunions, finalment l'Administració ha decidit treure una proposta d'Acord per tal que sigui aprovat per la Mesa General de Negociació.

2. La proposta de l'Administració

La proposta, que rebutgem, conté els següents punts:

1. Gaudiment de les tardes no recuperables com si fossin dies d'assumptes personals

Les tres tardes no recuperables que tenim durant l'any (dues festes locals i Reis) que representen entre 6 i 7 hores es poden gaudir com si fossin dies d'assumptes personals.

Mentre escrivim aquestes línies, ens tremola el pols i algunes llàgrimes llisquen galta avall, copsats per l'emoció i l'agraïment davant d'una mostra tal de generositat, gràcies FP (Funció Pública).

2. Els dies de vacances a gaudir aïlladament passen de 3 a 7

Amb gran dispendi de recursos, l'Administració ens permet escurçar les nostres vacances a canvi de disposar d'alguns dies addicionals de lliure disposició. Això sí, aquests dies no es poden gaudir com si fossin dies d'assumptes personals (es a dir, no son fraccionables per hores i no es poden gaudir fins meitat de gener de l'any següent sinó que cal gastar-los abans de final d'any) i a més resten condicionats a les necessitats del servei (en definitiva el caprici de cap o la unitat respectiva).

3. Assumptes propis sense retribució

Es podran demanar dies solts sense retribució (abans eren com a mínim 10 dies). Tenint en compte que el que l'Administració vol és estalviar-se diners en personal, aquesta mesura s'estableix més en benefici de la pròpia Administració que no pas en el de les persones que hi treballem. És la generositat ben entesa a la que en tenen acostumats. Com pot ajudar els altres qui no s'ajuda ell mateix.

Aquesta mesura no beneficia al personal interí ja que no tenen reconegut el dret a gaudir d'assumptes propis sense retribució segons el que estableix l'article 122.b) RD Legislatiu 1/1997, tanmateix, a la proposta presentada per l'Administració tenen la barra de dir que "aquesta mesura és d'aplicació a tots els empleats de l'àmbit d'aquesta Mesa General". Dubtem que tinguin intenció de fer una modificació legislativa en aquest punt.

4. La pretesa flexibilització horària

La proposta de l'Administració en aquest punt parla de la "part flexible de l'horari diari". Es diu que aquesta part podrà ser objecte de recuperació en còmput setmanal. En la terminologia del decret de jornada y horaris, la flexibilitat horària es refereix als 30 minuts que com a màxim es pot entrar tard després de l' inici de l'horari triat. Així, des d'aquest punt de vista, la mesura és tant pírrica que no mereix cap comentari per la nostra part, ni tan sols el qualificatiu d'escorrialles.

Podria també referir-se a la part d'horari que es fa fora de 9 a 14 hores, tot i que, en aquest cas, el decret de jornada y horaris no parla de flexibilitat (de forma correcta ja que no n'hi ha quan estem obligats a triar anualment de i manera fixa, no flexible, aquesta part de l'horari per a tot l'any). El decret parla de "el temps restant de la jornada diària". L'escassa il·lustració jurídica habitual de l'Administració, ens fa pensar però, que podria també referir-se a aquesta part de l'horari.

En aquest darrer cas, la mesura, en realitat, no suposaria una millora sinó un agreujament de la nostra situació actual, ja que juntament amb aquesta aparent "flexibilització" la proposta afegeix que "el cap de la unitat orgànica d'adscripció, per necessitats del servei i amb un preavís de tres dies, podrà requerir la presència efectiva del personal en una determinada franja horària".

S'introdueix una "flexibilització", però no en favor del treballador, sinó en favor del capsigrany de torn ("léase" cap de la unitat) que podrà, a caprici (que és el que són les necessitats del servei) obligar qui vulgui a treballar per la tarda o variar l'horari a voluntat de forma continuada.

Gràcies Administració, gràcies FP, però podeu guardar-vos la "millora" allò on us cregueu que pugui ser encabida.

5. S'introdueix la figura dels assumptes personals recuperables

S'estableixen 25 hores (uns tres dies) que es podran fer com si fossin dies d'assumptes personals, amb el petit inconvenient que s'hauran de recuperar.

És a dir, una mena d'assumptes propis que enlloc de pagar-se en diners es paguen en espècie: temps de treball.

Tenint en compte però que la Llei de la Funció Pública de la Generalitat ens reconeix 6 dies (norma que no volen aplicar en virtut del RDL 20/2012, que considera, indègudament,

competència de l'Estat determinar el nombre de dies d'assumptes personals), resulta que ens volen fer pagar per uns dies que les pròpies lleis de Catalunya ens reconeixen.

6. Permisos per mort, accident, malaltia greu o hospitalització d'un familiar (fins segon grau)

Són els mateixos, no canvien, res en regalen. Simplement es poden gaudir durant un període de temps més llarg: 20 dies.

El que passa però és que als casos de malaltia, accident o hospitalització, si la persona s'ha recuperat de l'accident o de la malaltia o s'ha deixat d'estar hospitalitzat, qui no hagi encara fet els dies, per estar dins del termini dels 20 dies, perd els dies dels que disposava. En aquest sentit la proposta diu: "... sempre que en el moment de gaudiment es mantingui el fet causant".

8. Conciliació de la vida familiar

Es tracta de la concessió més tangible de totes les vistes fins ara. Ens reconeixen un dia més sota l'excusa de conciliar la vida familiar. Quedarà però al caprici del cap respectiu com acreditar la destinació del dia (7,5 hores) a la finalitat prevista.

9. Ens donen un dia més a canvi del dia de tots sants, que cau en dissabte

Es a dir, aquesta "concessió" només val per a aquest any. Res que l'Estat no hagi fet ja aquest any amb els seus treballadors en relació al dia 12 d'octubre y que la Generalitat no ha volgut reconèixer als seus.

3. Valoració final

Com podeu veure, ens trobem novament davant d'una nova "burla" de l'Administració vers els seus treballadors. En definitiva "marejar la perdiu" en base a flexibilitzar mínimament la forma de gaudir uns drets que ja son nostres creant la falsa aparença que ens estan "atorgant" nous drets.

Pensem que ens hem de mantenir fermes en la reivindicació dels nostres drets, tant els que ja la pròpia llei ens reconeix i l'Administració es nega a aplicar com els que ens han estat retallats amb l'única finalitat de perjudicar el col·lectiu, atès que totes les qüestions relatives a permisos, llicències, jornada i horaris, no incideixen sobre el pressupost o la mesura en que ho fan crea més perjudicis que no pas beneficis.

No ens hem de deixar enganyar permetent que, amb una política d'acceptar engrunes, es consolidin les retallades socials que el partit que governa (Convergència i Unió, cal no oblidar aquestes sigles) ens ha aplicat als empleats de la Generalitat, especialment quan aquestes mesures han estat gratuïtes, i, com diem, sense efectes en les despeses de l'Administració.

De la proposta de l'Administració pot deduir-se clarament una doble tècnica de confusió:

En primer lloc, introdueix la qüestió de què més val això que res, el que els castellans li diuen: "más vale pájaro en mano que cientos volando". En segon lloc introdueix certes mesures minimalistes pel que fa al personal afectat, al voltant del 0,01%,

Respecte la primera qüestió entenem que no resulta acceptable el criteri consistent a que cal agafar tot allò que l'Administració planteja, d'una banda perquè aquest plantejament porta implícit el conformisme amb allò que se'ns ha retallat, d'altra banda perquè crea l'aparença, falsa que estem millorant o recuperant drets, en tercer lloc perquè tendeix a consolidar els greuges que hem patit, en quart lloc perquè significa entrar en el joc, basat en el menyspreu i la "burla" de l'Administració vers els seus treballadors, en cinquè lloc perquè així l'Administració es pretén rentar la cara passant pel que no és, negociadora i flexible, i finalment perquè si l'Administració vol canviar quelcom, ja ho fa habitualment quan ens ha de perjudicar sense necessitar la conformitat dels representants dels treballadors i, per tant, cap falta li fem per a introduir mesures insignificants d'aquesta mena.

Respecte la segona qüestió, la de les mesures que afecten una mínima part del col·lectiu, la pretensió de l'Administració és fer-les passar com a una concessió d'igual magnitud que altres que, tot i ser de molt baixa volada, afecten gran part dels treballadors de la Generalitat. Es tracta de mesures, que amb una Administració mínimament humana, s'aplicarien d'ofici, sense necessitat fer-les passar com a un, fals, objecte de negociació. Es tracta de jugar amb la sensibilitat del personal (fill amb càncer o altra malaltia greu). Qui s'hi podria negar? Qui no ho signaria?. Però en realitat, la conducta abominable, no prové dels que es neguen a signar un acord global on s'inclouen aquesta mena de mesures, l'abominació és la pròpia Funció Pública que introdueix en l'agenda "negociadora" elements que hauria de regular per pròpia iniciativa. No es tracta en aquest cas de negociació, sinó d'humanitat. Però què saben aquests d'això aquest mercenaris a sou del polític de torn.